

Bir neçə aydır müasir texniki imkanlar səmərəsinə mən Şəkiddə Naxçıvan televiziyaşının verlişlərinə baxıram. 13 dekabr 2025-ci il tarixdə Naxçıvan televiziyaşında efirə gedən "Bu da bir ömürdür" sənədli oçerk mənı çox təsirləndirdi. Bu verlişə heç gözümü qırpmadan axıra kimi baxdım. Ona görə ki, həmin verliş mənim əziz dostum, qardaşım Hüseyn Əsgərova həsr edilmişdi. 1972-1977-ci illərdə Azərbaycan Dövlət Universitetinin Jurnalistika fakultəsində oxuyanda tələbə yataqxanasında mən Hüseynlə bir otaqda qalmışam. Bizim dostluğumuz həmin illərdən indiyədək davam edir.

etmək, millətimizi dünyaya tanımaq mövzularında həmişə otaq yoldaşlarımla maraqlı söhbətlərimiz olardı. Belə söhbətlərlə mənə vətənpərvərlik hisslərinin formalaşmasında Hüseyn daha böyük rol oynamışdır. Bizim bu mövzularda çox uzun və həmişə maraqlı diaqloqlarımız olurdu. Hər bir azərbaycanlıya Şimal-Cənub həsrətini andıran Şəhriyarın "Heydər babaya salam" şeirini ilk dəfə Hüseyndən eşitmişdim. Mən də Bəxtiyar Vahabzadənin Güllüstan poemasını ona və bütün tələbə yoldaşlarıma paylaşmışdım. "1973-cü ilin yazında Azərbaycan Dövlət Universitetinin Jurnalistika fakultəsində təhsil alan əsasən bizim kursun tələ-

tarix fakultələrindən və başqa ali məktəblərdən də gələn qonaqlar var idi. Tədbirdə Naxçıvanlı Hüseyn Əsgərov və bizdən aşağı kursda oxuyan bir qız (adını unutmuşam) aparıcılıq edirdi. Müəllimlərimizdən ötən illərdə iştirak edənlərdən bir neçəsi gəlməmişdi. Sonralar bizə məlum oldu ki, müəllimlərimizi öz evlərində saxlayıblar, onlara küçəyə çıxmağa icazə verməyiblər. Ətrafımızda mülki geyimli tanımadığımız adamlar gəzişirdi. Biz yenə Şixəli Qurbanovun məzarından başladıq. Ziyarət etdiyimiz məzarların və çıxış edənlərin sayı artmışdı. Bizə fəlsəfədən dərs deyən Qənbər Əsgərovun, tələbə yoldaşlarımızdan mərhum Qəzənfər Rüstəmovun, Ağamalı Sa-

Hüseyn Əsgərovu, Ağamalı Əfəndiyevi, Qəzənfər Rüstəmovu və məni yanına çağırırdı. O, söhbəti həmin hadisə üzərinə gətirdi. Və dedi ki, həmin məsələ ilə əlaqədar Azərbaycan Kommunist Partiyası Mərkəzi Komitəsinin birinci katibi Heydər Əliyevə gecə saat 1 radələrində bu barədə məruzə edilib və o ciddi tapşırıq verib ki, təcili olaraq tələbələr buraxın. Onlara mənim tövsiyyəmi çatdırın ki, onlar tələbədirlər. Onların indi ən vacib işi dərsləri ilə məşğul olmaqdır və bilsinlər ki, Azərbaycanın gələcəyi, sürətli inkişafı, milli mentaliteti, mənavi dəyərləri haqqında düşünən insanlar var və mən buradayam. Hər işin öz vaxtı var. Eşit-

Şəkiddə Naxçıvana baxış...

ƏZİZ QARDAŞIM HÜSEYN ƏSGƏROVA

Mən Hüseynin fitri istedadının şahidiyəm. O, hər bir hadisəyə, yeniliyə və geriliyə Mirzə Ələkbər Sabir və Cəlil Məmmədquluzadə sayağı baxırdı. Bir-iki gün sonra gördüm Hüseyn maraqlı bir yazı yazıb. Həmin yazı ya fakultəmizin divar qəzetində, ya da fakultəmizdə nəşr edilən "Jurnalist" qəzetində, sonralar hələ tələbə olanda onun yazıları respublikanın nüfuzlu qəzetlərində çap edilirdi. Hüseyni yazısı çıxan divar qəzetini və başqa mətbuat orqanlarını fakultə tələbələrindən başqa müəllimlərimiz və dosentlər, professorlar da həvəslə oxuyurdular. Dərs vaxtı hörmətli müəllimlərimizdən dekanımız Şirməmməd Hüseynov, yazıçı - professorlar Mircəlal Paşayev, Qulu Xəlilov, Famil Mehdi, Əzizə Cəfərzadə, Şamil Qurbanov, Nəsir İmanquliyev və başqaları Hüseynin yazılarında mövzu aktuallığından və onun fikirlərinin ifadəsindəki fərqli üslubdan həvəslə danışır-dılar. Bu böyük şəxsiyyətlər Hüseynin yaradıcılığını yüksək qiymətləndirir, bu istiqamətdə ona uğurlar arzulayıb və hərdən də öz tövsiyyələrini verirdilər.

Hər şeydən əvvəl mən Naxçıvan televiziyaşının rəhbərliyinə və "Bu da bir ömürdür" rubrikasında çalışan hər kəsə öz təşəkkürümü, minnətdarlığımı bildirirəm. Onlar Hüseyn Əsgərovun 70 illik yubileyinə çox dəyərli bir verliş hazırlamışdılar. Mən bu verlişi çox bəyəndim və Hüseyn Əsgərov haqqında səmimi sözlər deyən hər kəsə Hüseyn müəllimin yaxın dostu kimi öz təşəkkürümü bildirirəm.

Hüseyn Əsgərovun jurnalistlikdən çox vətənpərvərlik, millilik xüsusiyyətlərindən də mən danışmaq istəyirəm. Belə ki, mən və mənim kimi çoxları vətənpərvərliyin, milli mentaliteti, adət-ənənələrə sadiqliyi Hüseyndən öyrənmişik.

Tələbəlik illərindən indi şair, professor kimi tanınan Adil Cəmil, Ucaqlı mərhum Ələkbər Hüseynov, Naxçıvanlı Hüseyn Əsgərov və mən bir otaqda qalırdıq. Dünyada azərbaycanlıların nə qədər olması, itirilmiş torpaqlar, Azərbaycan hökmdarlarının tarixi səhvləri, milli mentalitet, tarixi abidələrin qorunmasının vacibliyi, özümüzü dərk

bələri Novruz bayramını qeyd etmək fikrinə düşdük. Müəllimlərimizdən yazıçı - professorlar Qulu Xəlilov, Mir Cəlal Paşayev, Əzizə xanım Cəfərzadəni və fəlsəfə müəllimimiz Qənbər Əsgərovu da bu tədbirə dəvət etdik. Görüş yerimiz Fəxri Xiyaban oldu. Dəvət etdiyimiz qonaqların hamısı tədbirdə iştirak etdi. Əlimizdə gül - çiçək dəstələri var idi. Yataqxanada qızlar səməni yetişdirib gətirmişdilər. Fəxri Xiyabanda Şixəli Qurbanovun, Həsən Bəy Zərdəbinin, Cəlil Məmmədquluzadənin, Üzeyir bəy Hacıbəyovun və başqa milli dəyərləri yüksək tutan şəxsiyyətlərin məzarlarını ziyarət etdik. Hər məzar başında 10-15 dəqiqəlik çıxışlar oldu. Müəllimlərimiz də burada çıxışlar etdilər. Tədbir başa çatdıqdan sonra heç bir insident baş vermədi. 1974-cü ilin Novruz bayramı da maraqlı oldu. Amma bu əvvəlki ildəkindən daha geniş və əhatəli idi. 1975-ci ildə hazırlıq işlərinə daha erkən başlamışdıq. Son anda bunun xəbəri yuxarılara gedib çatmışdı. Universitetin rektoru Faiq Bağırzadə öz qızlar yataqxanasına gedib otaqları bir-bir gəzib nə qədər səməni var idisə hamısını pəncərədən çölə atdırmışdı. O gedəndən sonra axşam qaranlıq düşəndə biz həyəyə atılmış səməniləri yığıb təmir - bərpa işləri aparıb sabaha hazırladıq. Sabahı gün müəyyən edilmiş görüş yerlərini və vaxtı dəyişdik. Bir neçə dəstələrlə yenə fəxri xiyabanda görüşdük. Bu dəfə tələbə və müəllimlərin sayı ötən ildəkindən 10-15 dəfə çox idi. Təxminən 350-400 nəfər olardı. Həm də bu dəfə jurnalistika fakultəsinin tələbələrindən başqa filologiya,

diq Əfəndinin Üzeyir bəy Hacıbəyovun məzarı yanında saz çalıb türk ləhcəsində oxuması, Mehman Cavadoğlunun, Aqil Abbasın, Adil Cəmilin, Şəmsəddin Şəbiyevin, Adil İrşadog-lunun, Şərif Kərimovun, Yaşar Vəliyevin, Flora Xəlilzadənin, Amalya Məhərrəmovanın və başqalarının milli ruhlu, məntiqli, məzmunlu çıxışları uzun müddət yaddaşlarda qaldı. Sovet hakimiyyəti devrildikdən sonra, müstəqillik illərində Azərbaycanın bir çox mətbuat orqanlarında o cümlədən tələbə yoldaşımız Ağamalı Sadiq Əfəndinin redaktoru olduğu "Muxalifət" qəzetində 1996-cı ildə bu mövzuda yazılar dərc edilib.

Fəxri Xiyabanda Novruz bayramı adı ilə keçirilən tədbirdən sonra təkcə bizim fakultədən 40 nəfərə qədər tələbəni ayrı - ayrı yerlərdə saxlayıb Dövlət Təhlükəsizliyi Komitəsinin qarşısındakı Djerzinski adına kuluba gətirmişdilər. Burada da hərəni bir otaqda saxlayıb sorğu - sual etmişdilər. İş elə təşkil edilmişdi ki, tələbələr bir - birindən xəbəri yox idi. Bizə müxtəlif suallar verilir və izahatlar yazdırırdılar. Təxminən gecə saat 1-dən sonra birdən - birə vəziyyət dəyişdi. Tələbələr hamısının alınmış sənədlərini geri qaytardılar və əvvəlkindən fərqli olaraq mülayim rəftarla bizi buraxdılar. Dedilər ki, burada saxlanılmağınızı heç yerdə heç kimə deməyin.

Təbii ki, jurnalistika fakultəsi tələbələrini saxlanması barədə bizim dekanımız Şirməmməd Hüseynovun məlumatı olmuşdu. Bir neçə gün sonra Şirməmməd müəllim tədbirin təşkilatçıları olan Əjdər Kazımovu,

diniz bala, gedin dərslərinizi oxuyun. Bir daha belə işlər olmasın. Biz Şirməmməd müəllimin kabinetindən çıxıb küçədə söhbət edəndə Hüseyn gülə-gülə demişdi:

- Mən indi Azərbaycanın səmasında parlayan qeyri-adi işiq görürəm!

Neçə illər sonra biz Bakıda görüşəndə Hüseyn mənə danışırdı ki, Ulu öndər, Moskvadan qayıdandan sonra Naxçıvanda onunla tez-tez görüşürdüm. Dedi, o vaxt mən Naxçıvan televiziyaşında ictimai-siyasi verlişlərin və xəbərlərin aparıcı jurnalisti idim. Heydər Əliyevlə demək olar ki, hər gün görüşürdük. Biz çox səmimi söhbətlər edirdik. Hər görüşdən sonra mənə Ulu Öndərə inam və sevgi artırdı. O ictimaiyyətə tez - tez görüşür, şəhərdə, bazarda sərbəst gəzirdi. Mən də fürsətdən istifadə edib sadə insanlarla onun görüşlərini, toplantılardakı çıxışlarını televiziya vasitəsilə daha geniş auditoriyaya çatdırırdım. Səmimi görüşlərin birində Ulu Öndərə dedim ki, 1975-ci ildən mənim və bir çox tələbə yoldaşlarıma sizə təşəkkür etmək borcumuz var. İcazə verin gec olsa da yoldaşlarıma adından və özümün sizə çox böyük təşəkkürlərimizi çatdırım.

Soruşdu ki, nəyə görə?

Mən həmin il Novruz bayramında başımıza gələnləri Ulu Öndərə danışdım. Heydər Əliyev adəti üzrə məni çox diqqətlə və axıra qədər dindirdi. Və sonra Şirməmməd müəllimin bizə dediklərini təsdiq etdi. Bu fikrin təsdiqi bizdə Azərbaycannın uğurlu və xoşbəxt gələcəyinə inamı daha da artırmışdı. Alahdan Ulu öndərə sonsuz rəhmətlər diləyirik.

Fədakar jurnalist, gözəl insan, səmimi dost, millətin böyük ziyalı Hüseyn Əsgərovu daha yaxından tanımaq üçün onun kitablarını oxumaq kifayətdir.

Mən əziz dostumun, mehriban qardaşımın dünyaya gəlməsinin 70 illiyi münasibətilə onu bir daha təbrik edir, ona daha böyük yaradıcılıq uğurları arzulayıram.

**Çingiz Nağıyev,
"Qızıl qələm" mükafatı laureatı**